

творчество и саможертва в името на свободата става основата на монумента „Вапцаров“, въздигнат и от сърдечно, другарско преклонение, „всенародно възхищение“, и от държавна политика. Безспорно преобладаващите обществени настроения на историческата дата Девети (както и да се определя сега) носят в себе си предчувствието за идването на „нещо хубаво и светло“, благодарност към пожертвалите се, мечта „да пеем когато работим“, но „радостни песни, които да славят човека“. Стиховете на Вапцаров преди да са преиздадени (1946 г.) звучат от радиото, от сцени и открити естради пред множества хора. Възторжени думи за „поета работник“, „поета революционер“, „паднал за свободата“, за „живот по-хубав от песен“! Вапцаров е включен в учебните програми. Стиховете му се преиздават и преиздават. Публикуват се спомени на съвременници. Литераторите всякак популяризират творчеството му (по-късно ще се търси дълбочинно вникване, определяне мястото на поета в развитието на българската литература).

Прославата на Вапцаров е процес, в който наблюдаваме как естествено привличане на една значителна творческа личност влиза в идеологизацията на духовния живот, включва се във „възпитанието на широките народни маси“ и изисква „правилен“ прочит на произведенията, „правилно отношение“ към фактите от ежедневието на поета от всеки пишещ или говорещ за него. Включително от най-близкия му човек – съпругата му. А „правилният“ подход към Вапцаров е да се подчертава до абсолютизиране обвързаността на поезията му с класовата борба, с комунистическите идеи, да се открояват в биографията му моментите на неговата социална активност, участието в съпротивата срещу капитализма и фашизма, да се търсят свидетелства за неговата партийна принадлежност, да се акцентира върху дадени личности, с които е бил близък, или да се премълчават други, в зависимост от „приноса“ им за изграждане на официализирания образ на Вапцаров.

Бойка – другарката на поета – се намесва в прославата му непретенциозно. Разбира се, първоначално с участието си в читателски срещи, с инициативността си за следдеветосептемврийското първо издание на стиховете му, изграждането на музея „Никола Вапцаров“ и книжката „Спомени за Вапцаров“ (издание на „Български писател“, 1952 г., литературна обработка Светослав Минков, редактор Божидар Божилов). Уводните „Няколко думи за тази книга“ са написани от изтъкнатия „ляв“ Христо Радевски и заслужава да бъдат цитирани, за да се види не само вниманието към младата неумела мемоаристка, а и оформящите се тенденции в отношението към нейните спомени: „Тази книга не бива да се взема нито като критичен анализ на творчеството на Вапцаров,